

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Beldou, advokátem se sídlem Lípová 7, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Libereckého kraje** se sídlem nám. Dr. E. Beneše 26, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2011, č. j. KRPL-39253/ČJ-2011-1800-KR-PK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 28. 11. 2012, č. j. 59 A 92/2011 - 57,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 28. 11. 2012, č. j. 59 A 92/2011 – 57, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14. 10. 2011, čj. KRPL-39253/ČJ-2011-1800-KR-PK, zamítl ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „žalovaný“) odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“), kterým se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí náměstka ředitele žalovaného ze dne 21. 1. 2010, č. 1421/2010. Posledně uvedeným rozhodnutím byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel správní žalobou, ve které žalovanému vytýkal nedodržení devadesátidenní lhůty pro rozhodnutí o odvolání podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru a dovolával se promlčení dle § 206 odst. 1 citovaného zákona. Žalovanému také vyčítal nerespektování právního názoru, který vyslovil Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci v předchozím rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 59 A 34/2010 – 51, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2010 pro vady řízení a žalovanému bylo uloženo provést v dalším řízení výslechy některých svědků. Namítal proto neprovedení důkazu

svědeckou výpovědí P. H. a nesouhlasil s použitím protokolu z hlavního líčení v trestní věci stěžovatele (související s řízením o služebním poměru), který obsahoval výpověď P. H. a byl použit místo jejího výslechu. S žalovaným nesouhlasil ani v hodnocení výpovědi dalších svědků.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) zamítl správní žalobu rozsudkem ze dne 28. 11. 2012, č. j. 59 A 92/2011 – 57, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Krajský soud nejprve shrnul předchozí průběh řízení, přičemž se z moci úřední zabýval i prekluzí dle § 42 odst. 4 služebního zákona ve vztahu k rozhodnutí náměstka ředitele žalovaného ze dne 21. 1. 2010 a zjistil, že požadovaná lhůta byla respektována a právo tak nezaniklo. V další části rozsudku přistoupil krajský soud k posouzení jednotlivých žalobních námitek.

Krajský soud nejprve odmítl jako důkaz užití protokolu z hlavního líčení v trestní věci stěžovatele, protože výslech svědkyně probíhal za jiných procesních podmínek a bez přítomnosti stěžovatele. Vycházel však z důkazu rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 29. 4. 2011, čj. 6 T 189/2010 – 860 (dále jen „trestní rozsudek“), provedeným při jednání dne 28. 11. 2012 a z usnesení krajského soudu ze dne 7. 12. 2011, čj. 31 To 540/2011 – 911, kterým bylo zamítnuto odvolání proti trestnímu rozsudku. Zjistil tak, že jednotlivé skutky stěžovatele, pro které byl propuštěn ze služebního poměru, byly hodnoceny správně a naplňují rámec § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

V další části rozsudku se krajský soud zabýval lhůtou pro vydání rozhodnutí o odvolání. Uvedl, že řízení dle § 42 zákona o služebním poměru zná pouze prekluzivní lhůtu, což se však netýká § 190 odst. 8 tohoto zákona. Krajský soud užil systematického výkladu a dovedl, že ust. § 206 zákona o služebním poměru nelze aplikovat na řízení o propuštění ze služebního poměru a poukázal i na ustanovení § 207 a 208 tohoto zákona, ze kterých plyne, že devadesátidenní lhůta pro odvolání je lhůtou pořádkovou a právo tak promlčeno nebylo.

Žaloba byla tedy dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) zamítnuta.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 31. 12. 2012 napadal stěžovatel rozsudek krajského soudu v celém rozsahu. Jednotlivé kasační námitky přitom podřadil pod kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost byla posléze výrazně doplněna podáním ze dne 28. 3. 2013, ve kterém byly jednotlivé námitky rozvedeny.

Pod kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel uvádí nesprávné posouzení lhůty dle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru jako lhůty pořádkové. V doplnění kasační stížnosti však konstatuje, že se o pořádkovou lhůtu jedná, ale pokládá za důležité se zabývat důvody jejího nedodržení. Má totiž za to, že žalovaný vědomě a nezákonně protahoval své rozhodnutí co nejdéle, protože vyčkával na pravomocné odsouzení stěžovatele. Takové cílené prodlužování i pořádkové lhůty považuje stěžovatel za nezákonné a posouzení krajským soudem tak pokládá za chybné.

Námitka směřující ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká postupu žalovaného v řízení. Žalovaný, dle názoru stěžovatele, nepostupoval v souladu s předcházejícím zrušujícím rozsudkem krajského soudu. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel podrobněji

pokračování

argumentuje tím, že nebylo bez pochybností prokázáno, že svědkyně H. se nacházela v režimu „krátkodobé ochrany osob“, a nemohla proto být vyslechnuta, když z dostupných materiálů plyne, že je zařazena do programu na pomoc obětem trestných činů. Poukazuje také na rozpory ve výpovědi H. během trestních řízení. Za nezákonný považuje přístup krajského soudu, který tuto vadu žalovaného zhojil tím, že provedl důkaz trestním rozsudkem a usnesením z vlastní iniciativy, čímž popřel smysl a podstatu správního řízení v dané věci. Stěžovatel namítá, že žalovaný si měl sám opatřit relevantní důkazy, nebo vyčkat na pravomocné rozhodnutí v trestním řízení a poté rozhodnout o postavení mimo službu. Doplnění kasační stížnosti obsahuje námitku, že se napadená rozhodnutí i rozsudek krajského soudu opírá o důkazy, které jsou v řízení nepoužitelné. Konkrétně se jedná o odposlechy třetích osob a údajů telekomunikačního provozu. Stěžovatel srovnává závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ve věci kárné odpovědnosti státních zástupců (sp. zn. 12 Ksz 1/2010) s jeho případem a dovozuje, že připuštěním těchto důkazů došlo k porušení práva na spravedlivý proces. V doplnění kasační stížnosti také uvádí, že krajský soud nemohl své závěry opřít o trestní rozhodnutí, protože napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dříve. Namítá proto rozpor s § 75 s. ř. s.

Poslední tvrzený kasační důvod se opírá o ust. § 103 odst. 1 písm. d) a vztahuje se k účasti stěžovatele na jednání před krajským soudem. I tato část kasační stížnosti byla stěžovatelem doplněna podáním ze dne 28. 3. 2013. Stěžovatel uvádí, že se dožadoval osobní účasti na jednání, ale krajský soud přesto dospěl k závěru, že osobní účast stěžovatele není nutná. Dovojuje proto porušení § 36 odst. 1 s. ř. s. a čl. 38 odst. 2 Listiny tím, že nebyla věc projednána v jeho přítomnosti. Za mylnou přitom označuje domněnku krajského soudu, že sám stěžovatel (či jeho zástupce) měl možnost si svou účast u soudního jednání zajistit. Domnívá se navíc, že o jednání měl krajský soud vyrozumět i stěžovatele a nikoli pouze jeho zástupce.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel nad rámec kasačních důvodů poukazuje na skutečnosti, které mají dokládat, že se jednání, kvůli kterému byl ze služebního poměru propuštěn, nedopustil, když uvádí časový rozdíl mezi tím, kdy informoval podezřelého o domovní prohlídce a kdy dala Policie ČR podnět k návrhu na domovní prohlídku. Stěžovatel rovněž vznáší námitku podjatosti soudců krajského soudu Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Karolíny Tylové. Vyčítá jim postup ve věci vedené pod sp. zn. 59 A 49/2010 – 34. Dále namítá nedostatek oprávnění pracovníka žalovaného Mgr. J. V. pro nahlížení do trestního spisu 6 T 189/2010. Na závěr potom vznáší otázky, proč bylo usnesení o sdělení obvinění zasláno správnímu orgánu dříve než stěžovateli a jaké má stěžovatel v trestním řízení postavení.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedl, že kasační stížnost, ani její doplnění, nepřináší žádné nové skutečnosti, ke kterým by se již nevyjádřil a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření ke správní žalobě.

Žalovaný se domnívá, že skutkový stav byl dostatečně prokázán i bez rozhodnutí trestních soudů, kdy trestní rozsudek jen potvrdil správnost jeho závěrů. Odmítá také namítaný rozpor s § 75 s. ř. s. a uvádí, že z předmětného ustanovení lze dovodit jen časový okamžik, k němuž se zjišťují skutkové a právní okolnosti, což bylo zachováno. Ohledně účasti stěžovatele na jednání před krajským soudem potom konstatuje, že v této části je napadený rozsudek dostatečně odůvodněn, přítomen byl zástupce stěžovatele a během jednání nedošlo k takovým úkonům, které by osobní přítomnost stěžovatele vyžadovaly. Stručně se žalovaný vyjádřil

i k námitce podjatosti, kterou odmítá s tím, že nezaznamenal signály o nestandardním rozhodování v dané věci. Pokud jde o problematiku nahlížení do trestního spisu Mgr. J. V., poznamenává žalovaný, že tento pověření měl, a byl proto oprávněn do spisu nahlížet. Materiály z trestního spisu považuje za použitelné, protože dle zákona o služebním poměru je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze objasnit skutečný stav věci.

Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Replika stěžovatele

Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou ze dne 15. 5. 2013. V replice poukazuje na nedostatek důkazů, které si správní orgán opatřil a vyčítá mu, že přejal úkony a názory orgánů činných v trestním řízení. Podobně jako v doplnění kasační stížnosti upozorňuje na nesrovnalosti ohledně vyjádření konání domovní prohlídky. Domnívá se také, že jej měl správní orgán prvního stupně ponechat ve stavu zproštění výkonu služby, vyčkat na pravomocný rozsudek trestního soudu a až na základě takové rozsudku jej měl ze služby propustit. Žádá Nejvyšší správní soud, aby v souladu se zásadou plné jurisdikce přezkoumal všechna rozhodnutí v dané věci a doplnil dokazování vztahující se k důvodům propuštění.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d). Doplnění kasační stížnosti argumentací směřující k jednotlivým kasačním důvodům rozšiřuje o další tvrzení, která, ač nejsou pod jednotlivé kasační důvody důsledně podřazována, obsahují teze, jež je možné pod některý z kasačních důvodů subsumovat.

Z pohledu systematiky je vhodné nejprve se zabývat kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzené jiné vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. V případě, že by Nejvyšší správní soud zjistil naplnění tohoto kasačního důvodu, nezbylo by mu než napadený rozsudek zrušit jako nepřezkoumatelný bez ohledu na věcnou stránku případu. Uplatnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) spatřuje stěžovatel v nemožnosti být osobně přítomen při jednání před krajským soudem, ačkoli se osobní účasti domáhal.

Před samotným posouzením této námitky je vhodné rekapitulovat relevantní skutečnosti plynoucí ze soudního spisu krajského soudu. Stěžovatel byl i v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem JUDr. Jaroslavem Beldou. Na základě podané správní žaloby byl stěžovatel prostřednictvím svého zástupce vyzván k vyjádření, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení ústního jednání. Na předmětnou výzvu reagoval zástupce stěžovatele přípisem ze dne 25. 1. 2012, ve kterém uvádí, že stěžovatel nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a zároveň soud informuje o skutečnosti, že stěžovatel nastoupil výkon trestu odnětí svobody. Přípisem ze dne 29. 2. 2012 upřesňuje zástupce stěžovatele místo výkonu trestu odnětí svobody a sděluje soudu, že stěžovatel trvá na své osobní účasti při jednání soudu. V soudním spise je založen rovněž

pokračování

přípis stěžovatele ze dne 23. 7. 2012 poslaný z místa výkonu trestu, ve kterém se dotazuje krajského soudu na průběh řízení a mimo jiné uvádí, že „*Poslední informaci mám od JUDr. Beldy z ledna 2012, kdy v souladu s mým vyjádřením soudu odepsal, že nesouhlasím s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízeného jednání*“. Vhodné je zmínit i přípis ze dne 20. 9. 2012, kde zástupce stěžovatele žádá krajský soud, aby jednání nařídil. Krajský soud nakonec jednání nařídil na 28. 11. 2012 a předvolání zaslal pouze zástupci stěžovatele a žalovanému. Z protokolu o jednání čj. 59 A 92/2011 – 50 ze dne 28. 11. 2012 vyplývá, že přítomen byl JUDr. Jaroslav Belda jako právní zástupce stěžovatele a také zástupce žalovaného JUDr. David Stejskal. Stěžovatel přítomen nebyl.

Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatel po celou dobu řízení před krajským soudem trval na osobní účasti na jednání. Osobní účast na jednání před soudem přítom není jen obecnou zásadou řízení před krajskými soudy ve správním soudnictví, jak plyne z § 49 a § 51 s. ř. s., ale je i obecnou zásadou řízení před soudy, která je součástí práva na spravedlivý proces podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (k jeho výkladu viz např. nález Ústavního soudu České republiky ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. I. ÚS 2/95, Sb. n. u. ÚS, sv. 5, nál. č. 38), článku 14 odst. 1 věty druhé Mezinárodního paktu o občanských a politických právech ze dne 10. května 1976 (publ. pod č. 120/1976 Sb.) a článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.).

Právo osobní participace na jednání před soudem je akcentováno v mnoha rozhodnutích Ústavního soudu. Je možné odkázat na právní větu rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 145/02, kde soud uvedl, že „*Podle ust. čl. 38 odst. 2 Listiny, má každý právo na to, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti. Má-li být výše uvedené základní právo realizováno, musí být účastníkovi umožněno, aby se jednání mohl zúčastnit, účastník tedy musí být o jeho konání soudem vyrozuměn. Předvolání k ústnímu jednání je proto třeba doručit nejen jeho právnímu zástupci, ale i přímo tomuto účastníkovi. K ústnímu jednání musí být účastník řízení soudem samostatně oběhlán.*“ Shodný názor zopakoval Ústavní soud i v rozhodnutí ze dne 3. 11. 2004 sp. zn. II. ÚS 210/03. Na danou věc je přílehlavý i závěr vyslovený v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2000, sp. zn. III. ÚS 238/2000, z něž plyne, že přítomnost navrhovatele u jednání a možnost vyjadřovat se ke všem prováděným důkazům „*nemůže být nabazena ani jen přítomností zvoleného právního zástupce při jednání odvolacího soudu, zejména v případě, kdy navrhovatel se výslovně dožadoval osobní účasti na jednání soudu. Obecně lze z pohledu již uvedeného vyslovit, že každý, který je účastníkem řízení před soudy ve své věci má právo takového řízení (jednání před soudy) se osobně účastnit, bez ohledu na to, že soudem prováděné důkazy se jeví (i bez přítomnosti účastníka u jednání) jako nezpochybnitelné či alespoň dostačující pro vynesení rozhodnutí*“. Nutnost respektovat zásadu ústního jednání a práva na osobní přítomnost účastníka řízení při jednání vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, který se ve vztahu k čl. 38 odst. 2 Listiny vyslovil, že „*Zásada bezprostřednosti soudního jednání není v čl. 38 odst. 2 větě první Listiny základních práv a svobod zakotvena samoúčelně - jejím smyslem a účelem je zajistit, aby soud přinejmenším v jedné soudní instanci s účastníkem vešel či mohl vejít (požaduje-li to účastník) v osobní kontakt a aby účastník mohl soudu bezprostředně a přímo sdělit svoji verzi toho, co je předmětem rozhodování, a poukázat na skutečnosti svědčící ve prospěch této verze, a to i v případě, že soud na základě dosud získaných informací z vyjádření účastníků a ze správního spisu má (a třeba i, jak se nakonec ukáže, oprávněně) za to, že účastník soudu žádnou relevantní informaci neposkytne. Uvedená zásada je samozřejmě akceptována v civilním i trestním soudnictví a není důvod ji v soudnictví správním vytěsňovat.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. 2 Afs 5/2005, publ. pod č. 558/2005 Sb. NSS). Názorovou jednotnost v této otázce podtrhují i četná rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, ze kterých je možné vysledovat důraz na respektování práva na veřejné a ústní jednání před soudem a to především v těch případech, kdy se nejedná o posouzení čistě právní či technické otázky. Nepřítomnost účastníka řízení přítom nemůže být zhojena jeho osobní přítomností při jednání před správním orgánem, protože ten není nadán dostatečnou nezávislostí a jednání před ním bývají povětšinou neveřejná (srov. rozhodnutí ESLP ve věci Malhous proti České republice, nebo Exel proti České republice).

Je nepochybné, že bylo právem stěžovatele být při jednání krajského soudu osobně přítomen. Ve světle citované judikatury to není podstatné, nelze však ani vyloučit, že by přítomnost stěžovatele u jednání mohla mít význam pro samotný výsledek řízení. Skutečnost, že stěžovatel se v té době nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, a byl proto omezen na svobodě pohybu, nelze vyložit jako oprávněný důvod restrikce tohoto práva. Pokud se krajský soud domnívá, že účast stěžovatele nebyla nutná, protože jeho zástupce nenavrhol žádný úkon, při kterém by byla jeho osobní přítomnost nezbytná, nemůže mu dát Nejvyšší správní soud za pravdu. Zdejší soud nemá žádný důvod odklonit se od názorů, které vycházejí z výše citované judikatury, a konstatuje, že ani v případě, kdy se mohla jevit účast stěžovatele při jednání zbytečnou, důkazy nezpochybitelné a dostačující pro rozhodnutí ve věci, nebylo možné právo stěžovatele na osobní účast při jednání provedeným způsobem omezit. Tím spíše v případě, kdy se tohoto jednání stěžovatel soustavně dožadoval. S krajským soudem není možné souhlasit ani v tom, že bylo jen na stěžovateli, aby si sám zajistil účast při jednání v intencích Řádu výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel byl rozsudkem Okresního soudu v Liberci čj. 6 T 189/2010 – 860 odsouzen k trestu odnětí svobody a byl zařazen do věznice s dozorem. Z uváděného Řádu výkonu trestu odnětí svobody neplynou žádné prostředky, které by vězňům, zařazeným do tohoto typu věznice, zaručovaly možnost opuštění věznice za účelem nařízeného soudního jednání (srov. § 52 vyhlášky 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody). Ani upozornění na odlišný režim dle s. ř. s. a § 202 odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), není na místě. Zásada osobní účasti účastníka řízení, který o účast na jednání soudu projeví zájem, totiž platí stejně v jurisdikci správního soudnictví jako v případě soudnictví trestního nebo civilního. Bylo tedy na krajském soudu, aby osobní účast stěžovatele na jednání zajistil. Krajský soud přitom mohl přistoupit buď k odročení jednání dle § 50 s. ř. s., nebo stěžovatele předvolat a eskortou jej nechat na jednání soudu dopravit. Z toho lze dovodit závěr, že pokud krajský soud osobní účast stěžovatele nezajistil, zatížil řízení významnou vadou.

Pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) lze podřadit i námitku rozpornosti zrušovacího rozsudku krajského soudu č. j. 59 A 34/2010 – 51 a nyní napadeného rozsudku v hodnocení svědkyně P. Žádný protiklad v tomto směru však Nejvyšší správní soud neshledal. Není ani zřejmé, jaký protiklad má stěžovatel na mysli. Jím zvýrazněné části obou rozhodnutí jsou zcela konzistentní.

Krajský soud nerespektoval ústavně zaručené právo stěžovatele na osobní účasti při jednání soudu, představující významnou součást práva na spravedlivý proces, přestože stěžovatel se jeho naplnění nepochybně a opakovaně domáhal. Zajištění realizace takového práva nestálo nic v cestě. Zdůvodnění krajského soudu, proč bylo toto právo stěžovateli odepráno, v kontextu zmíněných ústavních kautel neobstojí. Stěžovatelova námitka opírající se o kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je tedy důvodná.

Nejvyšší správní soud se za této situace musel dále zabývat tím, zda je oprávněn odpovědět i na další námitky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti. Při řešení této otázky aplikoval Nejvyšší správní soud svou vlastní judikaturu, konkrétně usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS. V tomto usnesení rozšířený senát vyslovil, že „*krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jebož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno*

pokračování

jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námitky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné“.

Nejvyšší správní soud má za to, že je nutné se i k dalším námitkám stěžovatele vyjádřit, protože ve vztahu k nim jsou závěry krajského soudu přezkoumatelné. Je navíc pravděpodobné, že stejné námitky by byly opětovně uplatněny, a jedná se proto o otázky, jejichž řešení má pro další řízení zásadní význam.

Nejvyšší správní soud se tedy zabýval námitkou nesprávného posouzení lhůty dle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, tudíž důvodností kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud posoudil lhůtu, dle které je odvolací orgán (žalovaný) povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání, jako lhůtu pořádkovou. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožňuje. Totožný názor zaujal ostatně již v rozsudku ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 Ads 31/2012 – 22, kde jasně zdůvodnil, proč že se jedná o lhůtu pořádkovou. Tuto skutečnost nakonec uznal i sám stěžovatel v doplnění kasační stížnosti. O povaze lhůty tedy není sporu a zbývá vyřešit otázku, zda i tak lze z nedodržení takové lhůty vyvozovat nezákonnost rozhodnutí. Obecně pro pořádkové lhůty platí, že jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo a jejich nedodržení vůbec nemusí být nečinností správního orgánu, je-li přičitatelné způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník. Ze správního spisu je patrné, že pořádková lhůta nebyla dodržena především v důsledku doplňování dokazování, které musel žalovaný provést v souladu s předchozím rozsudkem krajského soudu čj. 59 A 34/2010 – 51, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno (výslech svědkyně P., výslech svědka S., výslech svědkyně O., a další). O prodloužení lhůty byl navíc stěžovatel informován a mohl tak využít zákonných prostředků ochrany proti nečinnosti (správní žaloba dle § 79 a násl.). Je tedy nutné odmítnout i tvrzení stěžovatele, že žalovaný lhůtu cíleně prodlužoval.

Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak dán nebyl. Krajský soud v postupu žalovaného neshledal tvrzenou nezákonnost, neboť posoudil správně povahu lhůty podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru.

Značnou část kasačních námitek lze podřadit pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

První okruh námitek se týká dokazování, které provedl krajský soud (konkrétně důkaz trestním rozsudkem). Také s odkazem na vlastní judikaturu Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedošlo k porušení zákona, pokud krajský soud takový důkaz provedl. I v nyní posuzované věci platí názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, kde soud uvedl, že „Ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámeček zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Přitom soud zvažuje rozsah doplňování dokazování tak, aby nenabrazoval činnost správního orgánu“. Tento závěr lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Krajský soud provedeným důkazem upřesnil závěry, které vyslovil již žalovaný ve svém rozhodnutí, tak, aby o daných skutečnostech nevznikaly pochybnosti. Závěry uvedené v trestním rozsudku se navíc vztahují k událostem, jež se odehrály v období před vydáním rozhodnutí náměstka ředitele žalovaného ze dne 21. 1. 2010, č. 1421/2010. V daném případě tedy není ust. § 75 s. ř. s. dotčeno, protože trestním rozsudkem byl posuzován stejný skutkový stav, který

zde byl i v době správního rozhodnutí. Nadto lze odkázat na závěr učiněný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 – 94, kde se uvádí, že „ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. vzhledem ke svému smyslu, účelu a rozsahu speciálním ustanovením ve vztahu ke § 75 odst. 1 s. ř. s. a představuje legitimní prolomení zásady, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je-li soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu, nemůže ke takovým rozhodnutím nepřiblížit a odvolávat se na to, že byla vydána po právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Totéž pak musí platit i o rozhodnutích, ze kterých soud podle § 52 odst. 2 s. ř. s. vychází“.

Další námitky směřují k použití odposlechů telefonických rozhovorů třetích osob, které má stěžovatel za nepřipustné. Tato námitka je však v dané věci v zásadě bezvýznamná, protože z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud o informace z odposlechů své rozhodování neopřel, považoval je za pouhé indicie. Naopak na straně 5 napadeného rozsudku ve vztahu k těmto informacím uvádí, že z nich nelze dovodit, že se týkají stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto ani v tomto případě neshledal relevantní pochybení krajského soudu.

Stěžovatel se rovněž dovolává prokázání důvodů, proč nebyla vyslechnuta svědkyně H. Nejvyšší správní soud má však za prokázané, že žalovaný o výslech uvedené svědkyně žádal, ale jeho žádosti nebylo ze strany Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu vyhověno (viz odpověď UOOZ na žádost žalovaného, čj. UOOZ-165-1/ČJ-2011-34, založená ve správním spise). Žalovaný v takové situaci neměl možnost a nemohl zkoumat, v jakém režimu ochrany se svědkyně nachází a jaké důvody vedly orgány činné v trestním řízení k jejímu udělení. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný splnil v mezích své působnosti všechno, k čemuž byl zavázán předchozím zrušovacím rozsudkem krajského soudu. Námitky stěžovatele jsou tak i v tomto případě nedůvodné.

Je proto možné konstatovat, že žádné tvrzení stěžovatele, které se dotýká kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., není důvodné.

Zbývající námitky nemohl Nejvyšší správní soud věcně posoudit. Námitky upozorňující na nesrovnalosti v časové souslednosti událostí týkajících se vyzrazení domovní prohlídky má Nejvyšší správní soud za nepřipustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Jedná se totiž o skutečnosti, které nebyly v řízení před krajským soudem vůbec uplatněny, přestože tak stěžovatel učinit mohl. Stejně je tomu i v případě námitky neoprávněného nahlížení do trestního spisu 6 T 189/2010 Mgr. J. V., protože i tu vznesl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat ani údajnou podjatostí soudců krajského soudu Mgr. Karla Kosteleckého a Mgr. Karolíny Tylové. Z vyjádření stěžovatele je patrné, že důvody podjatosti se vztahují k jinému pravomocně skončenému řízení (59 A 49/2010), ve kterém nebyly uplatněny. S nyní posuzovanou věcí nesouvisí ani otázky, které stěžovatel vznáší v závěru doplnění kasační stížnosti (doručení trestního obvinění, postavení Policie ČR v trestním řízení).

Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nebyl důvodný. Nejvyšší správní soud ovšem nepřehlédl, že kasační stížnost je opodstatněná ve vztahu ke kasačnímu důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a jeho úkolem bude zajistit osobní účast stěžovatele při jednání, pokud se i v dalším řízení bude takové účasti dožadovat, aby stěžovatel mohl naplnit své právo osobní účasti u soudního jednání. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu